

A tavaszi rajzverseny vendége volt Ughy Szabina, költőnő. "Én csak akkor írok, amikor tudom, hogy ezt senki más nem írhatja meg helyettem." – fogalmazta meg a versíráshoz való viszonyát szűkebb hazánk szülőtte.

Ajkán született, Somlóvásárhelyen nevelkedett, majd kicsit messzebb, Sümegen járt gimnáziumba. A kétezres évek közepétől kezdve jelentek meg versei, publikációi. Sikerét mutatja, hogy 2013-ban Móricz Zsigmond ösztöndíjat, majd 2015-ben az Orpheusz Kiadó vezetője Erős Kinga író, Ughy Szabina költőnek adta át a „Az év legsikeresebb szerzője” díjat. A díjat annak a szerzőnek ítélik oda, akinek könyvéből a legtöbb fogyott az adott évben.

Iskolánk hagyományos rajzversenyére érkezett a költőnő ahol az ő verseihez kellett illusztrációt készíteni és válaszolt a kérdésekre.

Szívesen emlékszel vissza iskolás éveidre?

Jó volt gyereknek lenni, igazi, falusi gyereknek. Jó volt ugróiskolázni a járda kövein, jó volt vízi csigát gyűjteni a patakban, jó volt biciklizni a kertek alatt, ki a Kanárisig, jó volt kirándulni a hegyen, és még hosszasan folytathatnám a sort.

Hogy viszonyultál a versekhez iskolásként?

Anyukám sokat olvasott, a mesékhez nagyon kötődtem, és kötődöm hozzájuk a mai napig. A versek és a költészet világa általános iskolásként még nem volt fontos számomra. Állatorvos majd fagyj árús szerettem volna lenni. Az írás fel sem merült bennem. A gimnáziumban tapasztaltam meg, hogy a kamaszkor nehézségeivel való küzdelemben milyen nagy segítők és társak a versek, Villon és Szabó Lőrinc kötetei általában mindig ott voltak a tarisznyámban.

És ma?

Vasadi Péter, Gyórfy Ákos, Szabó Lőrinc. Most így hirtelen.

Hogyan születik a vers?

Születik, de csinálni kell. Nem hiszek az ihlet kizárólagosságában. Tom Waits amerikai énekes mesélte egy interjúban, hogy egy alkalommal, amikor épp vezetett, eszébe jutott egy dal. Mondhatjuk, hogy homlokon csókolta a múzsa, mire Tom azt mondta: „Elnézést, de nem látod, hogy most épp vezetek? Se felírni nem tudom, se diktafonnal rögzíteni. Menj, keress valaki mást, aki alkalmas arra, hogy ezt a dalt megírja.” Valahogy én is így vagyok az írással. Sokszor nem vagyok elég kipihent vagy nyugodt ahhoz, hogy írjak, ezért inkább bele se kezdek az írásba. Annyi ember ír, írja meg helyettem nyugodtan valaki más, akinek ez örömet okoz. Én

csak akkor írok, amikor tudom, hogy ezt senki más nem írhatja meg helyettem.

Milyen útravalót adnál a mai ifjúságnak?

Ahogy a versenyen résztvevőknek is elmondtam: az egyik legfontosabb kincsünk a fantáziánk, nemcsak a gyerekeknek, nekünk felnőtteknek is. Miként Michael Ende regényben, A végtelen történetben, egyre durvább harc folyik fantázia birodalmáért, a saját gondolatunk és véleményünk megőrzéséért. A készen kapott képek, irányított hírek és a rengeteg kütyü gyilkolja a belső látásunkat. Az olvasás, a természet közeli élet, az utazás, a valóság megtapasztalása sokat segíthet józan eszünk megtartásában. Nem szeretném senkinek sem megmondani, miként éljen, de nekem ezek a dolgok sokat segítenek.

Bokor Livia